

sacerdote jejuno, et hoc deficiente, a non jejuno, etiam laico, si aliter fieri non possit. Si celebrans stillam ante ablutionem lambere omiserit, vel non adverterit, potest et debet illam lambere, etiam post ablutiones, tanquam sacrificii reliquiam, quæ conservari nequit. Deinde ipse locus, ubi s. Sanguis cecidit, cultello vel alio instrumento mundo a sacerdote radendus est, quantum satis est, ut nihil s. Sanguinis remaneat; abrasio, exsiccatis speciebus, est comburenda, et cinis in sacrarium projiciendus. Cultellus, lapis aut instrumentum, quo abrasio facta est, est abluendum, et ablutio similiter in sacrarium projicienda.

2. Si super consecratum lapidem altaris ceciderit, ipse pariter celebrans stillam sorbere, et deinde ipsemet vel alius sacerdos, quia fere semper s. Sanguis est attingendus, locum bene abluere debet; quæ ablutio in sacrarium projicienda est. Lapis altaris tantum abluere, et non radi debet, quia est locus sacer, et non expositus periculo conculcationis aut similis injuriæ.

Similiter si super patenam vel pedem calicis ceciderit, ipse celebrans stillam statim sorbere debet, locum abluere, eamque ablutionem sumere, vel saltem in sacrarium projicere.

3. Si in corporale, aut super mappas altaris, aut super vestes sacerdotales, aut super pannum pedibus stratum seu tapetum ceciderit, sacer Sanguis prius lambi debet, saltem si sine nimia nausea fieri possit, et deinde corporale, singulæ mappæ ad quas stilla aliqua pervenerit, quælibet vestis aut tapete seu locus, ubi cecidit, ter abluere, calice supposito. Aqua ablutionis in sacrarium projicienda est, vel sacerdos illam sumere potest. Hodiedum autem nulla est obligatio abscondendi et comburendi partem tapeti vel lintei, super quam s. Sanguis cecidit, sed trina sufficit ablutio (1).

Not. si defectus hic et ille de quo num. seq. agatur, populo innotuerit, ablutionem et alias diligentias publice fieri posse, si autem non innotuerit, defectum populo esse occultandum, in quantum fieri potest.

(1) Quarti p. 3, tit. 10, n. 12, explicat. litt. et d. 3.

An peccat, qui ablutionem, aliasque prædictas diligentias omittit?

R. Qui nullam diligentiam adhibet, vel illam omittit in notabili parte, grave peccatum committit, ut si terra aut tabula non radatur, et linteam nullo modo lavetur; quia inde sequitur notabilis contra ss. Sacramentum irreverentia, et talis omissio est transgressio rigorosi præcepti juris communis in materia gravi (1). Qui autem diligentiam in modica parte omittit, veniale tantum peccatum committit, ut si sacerdos duplici tantum lotione linteam sufficienter lavet, omissa tertia lotionem (2).

186. Quid faciendum, si aliquid de ablutionibus in missa, aut de ablutionibus digitorum post distributionem s. Communionis ceciderit?

R. Licet Rubricæ quoad hoc nihil præscribant, et in his casibus tanta diligentia adhibenda non sit, quam si aliquid de s. Sanguine ceciderit; aliqua tamen si non ex præcepto positivo, saltem ex naturali decentia adhibenda est, et major quidem, si aliquid de prima ablutione ceciderit, propter guttas s. Sanguinis in calice relictas: locus igitur, super quem aliquid cecidit, si non ter, saltem semel aut iterum est abluendus; et si super tabulam, etiam aliquid radendus. Abrasio et ablutio in sacrarium projicienda sunt (3).

Not. sæpius accidere, ut minister sub infusione vini aut aquæ ad ablutiones, aliquid effundat super pedem calicis, hocque ex pede calicis cadere super patenam aut corporale: quod notare expedit, ne quis in casu turbetur.

Notandæ sunt pœnæ statutæ per canones pœnitentiales in sacerdotem, cujus negligentia de Sanguine Domini aliquid stillaverit: scilicet pœnitentiæ 40 dierum, si in terram deciderit, trium dierum si super altare, quatuor si super linteam superius, novem si in inferius defluerit, viginti si usque ad quartum pervenerit (4). Hæ pœnæ quidem sunt

(1) Dec. Pii 1, cap. *Si per negligentiam* de consecr. dist. 2. Can. xxvii.

(2) Ita Quarti loco cit. d. 1.

(3) Quarti loco cit. d. 6.

(4) Vid. brev. 11 Jul.

extra usum, sed ideo non minus innunt, quanta diligentia s. Sanguis sit tractandus, et locus sit curandus, si aliquid ceciderit.

Quid sit faciendum quoad consecrationem, si sacer Sanguis effundatur, dictum est n. 140.

DE S. HOSTIA EVOMITA AUT LAPSA IN TERRAM.

Rub. 14. *Si Sacerdos evomat Eucharistiam, si species integræ appareant, reverenter sumantur, nisi nausea fiat: tunc enim species consecratæ caute separentur, et in aliquo loco sacro reponantur, donec corrumpantur, et postea in sacrarium projiciantur. Quod si species non appareant, comburatur vomitus, et cineres in sacrarium mittantur.*

15. *Si Hostia consecrata, vel aliqua ejus particula dilabatur in terram, reverenter accipiatur, et locus, ubi cecidit, mundetur, et aliquantulum abradatur, et pulvis seu abrasio hujusmodi in sacrarium immittatur. Si ceciderit extra Corporale in mappam, seu alio quovis modo in aliquod linteum, mappa vel linteum hujusmodi diligenter lavetur, et lotio ipsa in sacrarium effundatur.*

16. *Possunt etiam defectus in ministerio ipso occurrere si Sacerdos ignoret ritus et cæremonias ipsas in eo servandas, de quibus omnibus in superioribus Rubricis copiose dictum est.*

---

187. Quid faciendum, si sacra Eucharistia evomatur?

R. Si species integræ appareant, reverenter iterum sumantur ab illo, qui evomuit; si ille non possit sine novo periculo vomitus, ab alio, qui est jejunos et dispositus; si autem nausea fiat, species consecratæ caute separentur, et in tabernaculum in vase separato reponantur, donec corrumpantur,

et postea in sacrarium projiciantur: quod si species non appareant, et prudenter judicetur, eas esse corruptas; vomitus comburatur cum stупpa aut alia materia, et cineres in sacrarium mittantur: si præsumendum non sit, species esse corruptas, expectandum est ad comburendum, donec præsumi possit, eas esse corruptas (1).

Not. 1. neminem posse communicare cum periculo vomitus, si prævideat, vel saltem de eo fundate dubitet (2). Adeoque in casu est expectandum, donec cesset periculum; et si fundatum periculum perseveret, missa ab alio est perficienda.

2. In casu vomitus sacerdotem, cessante periculo, nec debere nec posse iterum consecrare, quia sacrificium per sumptionem perficitur, et dici non potest, retentionem et digestionem specierum ad sacrificii perfectionem requiri (3).

3. Non licere vomitum provocare, quamdiu species putantur integræ, nisi in casu, quo noscantur veneno infectæ; si autem moraliter certum sit, eas esse corruptas, id esse licitum ex rationabili causa (4).

4. Juxta Cardinal. de Lugo (5) speciem minoris hostiæ in ordinario stomacho corrumpi in minuta, species autem vini et majoris hostiæ in quadrante: juxta Collet tamen (6) laico per quadrantem, et celebranti per semihoram a vomitu regulariter esse abstinendum.

188. Quid facto opus est, si hostia consecrata vel aliquod ejus fragmentum dilabatur?

R. Si dilabatur in terram, reverenter accipiatur, locus, ubi cecidit, mundetur, aliquantulum abradatur, et pulvis seu abrasio hujusmodi in sacrarium immittatur. Si ceciderit extra corporale in mappam, seu in aliquod linteum aut vestem; mappa, linteum vel vestis in loco, ubi cecidit, diligenter lavetur, et lotio ipsa in sacrarium effundatur. Si infra dis-

(1) Quarti p. 3, tit. 10, n. 14, d. 1.

(2) Quarti loco cit. d. 2.

(3) Quarti ibidem d. 3.

(4) Quarti ibidem d. 4.

(5) Disp. 10, de Euch. n. 54.

(6) *Traité des ss. myst.*, ch. 14, n. 14.

tributionem s. Communionis ceciderit super linteum vel super terram; reverenter accipiatur, locus super quem cecidit, notetur, atque huic aliud linteum imponatur, donec opportuno postmodum tempore lavetur, aut abradatur, ut supra. Si s. Hostia vel ejus fragmentum in feminæ pectus dilabatur; ipsa, et non sacerdos, debet accipere hostiam vel fragmentum, se suis manibus communicare, vel eam in pyxidem immittere, demum lavare digitos, atque lotionem porrigere sacristæ, projiciendam in sacrarium. Quod si major diligentia requiratur, quam ut in ecclesia fieri deceat; statim mulier se recipiat in sacristiam, vel in propriam domum, vel in domum aliquam vicinam, et inventum fragmentum, si sit jejuna, recipiat, sin autem reverenter servet, ut a sacerdote secreto ad tabernaculum deferatur. Si solus sacerdos parvi fragmenti casum adverterit, et probabiliter judicet, fore notabilem mulieris perturbationem, vel adstantium offensionem, si mulier moneatur, nihil tunc dicat, sed pergat in ministrando: deinde communicatis omnibus, curet mulierem secreto vocari, blandique moneat, ne turbetur, sed ut adhibeat diligentiam inveniendi: imo si hæc monitio vel propter tenuitatem fragmenti prævideatur inutilis futura, vel ob aliquas personæ vel loci circumstantias periculosa, satius est ut, servato silentio, res tota divinæ providentiæ committatur (1). Quod si sacra Hostia intra claustra monasterii monialium ceciderit, tunc monialis communicanda illam lingua sumat; si hoc fieri nequeat, dignior ex monialibus mediante patena vel charta munda, vel etiam manu eandem reverenter accipiat, et sacerdoti per fenestellam porrigat (2); vel sacerdos claustrum ingrediatur, et sacram Hostiam accipiat, quod forte præferendum est, maxime si in monasterio stricta non servetur clausura; si enim ingrediatur ad sacram communionem infirmis ministrandam, major etiam adesse videtur ratio in hoc casu ingrediendi.

(1) Ita Quarti p. 3, tit. 10, n. 15, d. 1; Collet *Traité des ss. myst.*, ch. 14, n. 15; Bened. XIV, de sac. m. s. 2, § 176.

(2) Castaldus lib. 2, s. 14, c. 7, n. 15; Bissus P. n. 45, § 12.

189. A quo radi aut lavari debet locus, super quem species consecratæ ceciderunt?

R. 1. Quando s. Hostia cecidit, id faciendum est ab ipso sacerdote, vel saltem a ministro sacro, a quo corporalia et purificatoria lavari solent et debent, quia militat eadem ratio.

2. Si quid de s. Sanguine ceciderit, locus omnino a sacerdote, quoad fieri potest, radi et lavari debet, quia in hoc casu s. Sanguis fere semper est attingendus.

3. Quando s. Hostia vel ejus fragmentum cecidit super manus, barbam, vestes, vel quid simile, ita adhærens personæ, ut lavari non possit a sacerdote absque indecentia, offensione, aut turbatione illius; eidem committi debet personæ, super quam cecidit, ut ipsamet prædicta lavet. Latio in sacrarium, si fieri possit, et alias saltem in ignem projicienda est (1).

190. Quid faciendum, si hostia ad altare inveniatur, et ignoretur, an sit consecrata?

R. Reverenter accipiatur, et in locum decentem deferatur sine lumine tamen, stola, aliave solemnitate, donec ab aliquo sacerdote in missa post sumptionem s. Sanguinis ante purificationem sumatur. Idem faciendum est, si hostia alibi inveniatur, de qua dubitatur, an sit consecrata. Item si pœnitens confessario commissum sacrilegium detegens, hostiam secreto restituat; hostia reverenter est assumenda, secreto ad tabernaculum deferenda, et sumenda post sumptionem s. Sanguinis; non tamen alii communicanti est tradenda, quia non certo constat eandem esse consecratam. Si sacerdoti nausea fiat, conservanda est in tabernaculo, donec species consumatur (2).

Duo sequentes numeri, de laudibus vespertinis et cultu s. reliquiarum, huic parti pro supplemento subjunguntur, quia alicubi vix locum opportunum inveniunt.

(1) Quarti loco cit. d. 2.

(2) Quarti loco cit. d. 3; Gavantus p. 3, tit. 10, rub. 15; Castaldus lib. 2, s. 14, c. 7, n. 16-18.

DE LAUDIBUS VESPERTINIS.

191. 1. Laudes vespertinae seu pomeridianae ita dicuntur, quia circa vesperam seu post meridiem celebrantur. Recentioris sunt institutionis, ut patet ex pluribus decretis in quibus fieri praecipuntur, signanter in congregationibus archipresbyterorum archidiocesis Mechl. scilicet 4^a n. VIII, 17^a n. II, 20^a n. IV, 31^a n. XIII, item ex dec. Alph. de Berghes Archiep. Mechl. 2 Ap. 1682 (1). Hodiedum tamen usu adeo generali in his regionibus fieri solent, ut ad officium parochiale spectare censeantur, populusque suo debito defuisse existimet, si diebus festis, iisdem interesse neglexerit: quod certo eo magis de paroco aut rectore dicendum est, si illas omiserit, aut solito tempore pomeridiano celebrare praetermiserit.

Officii hujus pomeridiani rationes sunt, ne populus totos dies festos in rebus profanis transigat, ut ex tabernis detineatur, magis assuescat pietati, et occasio aliqua detur ad juventutem convocandam ad catechismum.

2. Non licet celebrare laudes cum expositione ss. Sacramenti nisi cum licentia ordinarii, ut dictum est n. 23.

Sicut oratio 40 horarum, sic etiam laudes cum expositione ss. Sacramenti fieri nequeunt triduo sacro majoris hebdomadae a mane feriae quintae usque ad mane sabbati sancti (2).

3. Sacerdos in laudibus cum exposito ss. Sacramento etsi superpelliceo et stola tantum indutus esse debeat, decet tamen, ut induatur pluviali, vel etiam amictu, alba, cingulo, stola et pluviali; et alter ei assistat sacerdos indutus superpelliceo, et etiam stola, dum aperit tabernaculum, et pertractat ostensorium, ut dictum est n. 26. Sed quod notandum est, hic semper a sinistris assistit et incedit, nisi celebranti ministrare debeat. Si assistant diaconus et subdiaconus, induuntur dalmatica et tunicella, ut ibidem dictum est ad 2.

(1) Syn. Belg. tom. 2, p. 258, 273, 277, 295 et 388.

(2) S. R. C. 12 Mart. 1661, n. 1951-2098.

4. In quo colore laudes pomeridianae cum expositione ss. Sacramenti celebrandae sint, vid. tom. I, n. 150. In laudibus autem sine expositione ss. Sacramenti adhibendus est color officii diei, si cum officio immediate jungantur; si autem fiant tanquam functio omnino separata, adhiberi etiam potest color mysteriis aut sanctis, quorum laudes celebrantur, conveniens, quia cum fiant extra officium, connexionem cum eo non habent, et potius missam votivam, quam officium diei imitari videntur.

5. Quae et quo ordine cantanda sint, per rubricas non determinatur, modo sint approbata (1). Juxta consuetudinem hic communem cantantur hymni, antiphonae, responsoria, litaniae, preces imperatae etc. et post unumquodque subjungitur versus correspondens cum oratione. Juxta alios autem praedicta cantantur sine interpositione versiculorum et orationum, et iisdem omnibus absolutis cantantur versiculi omnes ex ordine et similiter orationes correspondentes sub una conclusione, uti post litanias sanctorum; deinde cantantur *Tantum ergo* et *Genitori* cum versu et oratione de ss. Sacramento, post quam benedictio sub silentio datur. Et juxta alios tandem supradicta sine versiculis et orationibus successive cantantur; his subjunguntur *Tantum ergo*, *Genitori*, versus *Panem de Caelo*, et oratio ss. Sacramenti, cui plures aliae collectae sub una et brevi conclusione adjunguntur. Hymnos, antiphonas aliave ordine dignitatis cantare convenit. Regulariter genuflectitur, nisi sub *Te Deum*, *Regina caeli* etc. quae etiam stando coram ss. Sacramento cantantur.

6. Omnes orationes cantantur manibus junctis, sed ad *Oremus* et nomen *Jesu* caput inclinatur (2). Item caput inclinatur ad nomen *Mariae* et *Sancti*, cujus fit festum vel commemoratio, saltem si ss. Sacramentum non sit expositum.

7. In laudibus oratio ss. Sacramenti terminanda est brevi

(1) Vid. tom. I, n. 112 et tom. II, n. 29.

(2) Gardellini in instr. Clem. § 24, n. 22.

conclusionem : *Qui vivis et regnas in sæcula sæculorum* (1). Orationes B. M. V. quæ dicuntur post ejusdem antiphonam, concluduntur brevi conclusione, prout habentur in breviario post completorium. Similiter si quæ aliæ dicendæ sint orationes de mysteriis aut sanctis, brevi conclusione terminandæ sunt, quia orationes extra missam regulariter dicuntur cum brevi conclusione, ut dictum est tom. I, n. 87. Si preces imperatæ pro occurrente necessitate recitandæ aut cantandæ sint, illarum orationes concludendæ sunt, prout in rituali ponuntur, ut ibidem notatum est.

8. Quoad dicendum versum *Dominus vobiscum* varia est consuetudo, et variæ quoque sunt auctorum opiniones : juxta Gardellini tamen regula generalis esse debet, quod versus *Dominus vobiscum* omittendus sit ad orationem, post quam sequitur illico ipsa ss. Sacramenti benedictio, secus vero si immediate non subsequatur (2).

9. In quibusdam locis genuflexorium paratum cum tapetibus et pulvinis ponitur, ut sacerdos tempore laudum in eo genuflectat. Tale autem genuflexorium tantum Episcopis conceditur, et proinde simplici sacerdoti non convenit; magisque decet, ut sacerdos cum reliquis ministris genuflectat super infimum gradum altaris. Genuflexorium tamen, si adhibeatur, non potest esse paratum cum pulvinis, neque poni ante medium altaris, ubi pro Episcopo ponitur, sed versus unum aut alterum cornu altaris.

De ritibus servandis in expositione et depositione ss. Sacramenti, item de benedictione danda cum ss. Sacramento vid. n. 26-32. Item directorium diœcesis Mechlinskiensis 1873 fol. 75-79.

(1) S. R. C. 29 Mart. 1851, n. 5152, 6.

(2) In instr. Clem. § 31, n. 4-10. Vid. n. 29.

DE CULTU SS. RELIQUIARUM.

192. Reliquiæ distinguuntur : 1° in approbatas et non approbatas, et 2° in insignes et non insignes.

Approbatæ sunt, quæ ut tales a competente auctoritate indubia fide recognitæ et approbatæ sunt. Episcopi est reliquias recognoscere et approbare : et modo hæc approbatio a quocumque Episcopo facta est, id sufficit, ut tanquam veræ reliquiæ habeantur, et privatim colantur; ut autem in ecclesia publice exponantur, insuper requiritur recognitio Episcopi loci, ubi exponuntur (1). Imo etiam reliquiæ a Romano Pontifice approbatæ, recognoscendæ sunt ab Episcopo loci ordinario, priusquam venerationi exponantur, non ut denuo approbentur, sed ut certo constet, easdem Romæ fuisse approbatas, nullaque sit dubitandi ratio de earumdem identitate, integritate, fidelique custodia, omnisque removeatur piæ fraudis dolique suspicio (2). Notandum autem cum Cavalieri ex modis probandi reliquiarum identitatem, non evinci nisi moralem certitudinem, cui falsitas atque deceptio subesse possunt; ast nihil officere, quod his non obstantibus, publicæ venerationi exponantur, quia falsitas et deceptio, cum non sint formales sed materiales, post tales probationes fidelibus nocere non possunt, cum cultus ex se dirigatur ad prototypa, in quibus omnis reliquiarum veneratio terminatur.

Non approbatæ reliquiæ nullatenus in ecclesia publice exponi possunt, nequidem ornatus causa inter candelabra : Concilium Trid. enim generaliter dicit, non recipiendas novas reliquias, nisi recognoscente et approbante Episcopo; et insuper incensatio, quæ reliquiis in missa faciendâ præscribitur, non approbatis convenire nequit.

193. Reliquiarum cultus præcipue consistit : 1° quod in

(1) Vid. conc. Trid. sess. 25, dec. de invocatione etc.

(2) Gardellini in dec. 4392-4542, 8; Cavalieri tom. 1, dec. 49, n. 21-24 et tom. 5, c. 12, n. 49-51.

ecclesiis publice et honorifice exponantur, et fidelibus venerandæ et osculandæ præbeantur; 2° quod super altaria collocentur, iisque includantur; 3° quod in processionibus transferantur.

Sacra corpora et reliquiæ sanctorum insignes in ecclesiis tantum custodiendæ sunt: et decet etiam, ut reliquiæ non insignes in ecclesiis conserventur; hæ tamen in privatis ædibus et apud laicos etiam conservari possunt (1).

194. Circa expositionem et venerationem reliquiarum præcipue notanda sunt sequentia: 1° quod in omnibus ecclesiis easdem exponere liceat (2); sed beatorum reliquias in illis ecclesiis, in quibus officium et missa de iisdem recitari possunt (3). 2° Quod (4) reliquiæ seu tabernacula cum sanctorum reliquiis congrue disponi possint alternatim inter candelabra, dummodo ipsa altaris dispositio et longitudo id patiantur. Numquam tamen super altare collocari possunt exposito ss. Sacramento, neque unquam in medio candelabrorum seu in loco crucis, neque super tabernaculum ss. Sacramenti licet non expositi, neque ante tabernaculi ostiolum (5); et multo minus exponi possunt in tabernaculo adinstar expositionis ss. Sacramenti, aut alio modo, quo simplices decipi, et reliquias pro ss. Sacramento adorare possunt. 3° Quod ante reliquias expositas, etiamsi ornatus causa inter candelabra collocentur (6), omnino debeat lampas continuo ardens, et super altare saltem ardeant duo lumina, et alias reliquiæ non exponantur (7). 4° Quod qui reliquias exponit, defert ad altare vel reportat ad loca sua, cotta cum stola paratus esse debeat, adhibitis duobus clericis cottis indutis cum cereis vel facibus (8). Quod reliquiæ non

(1) Cavalieri tom. 1, dec. 57.

(2) S. R. C. 2 Sept. 1690, n. 3082-3231, 2.

(3) S. R. C. 17 Ap. 1660, n. 1899-2046, 4.

(4) Cærem. Ep. lib. 1, c. 12, n. 12.

(5) Vid. tom. I. n. 191.

(6) S. R. C. 12 Aug. 1854, n. 5208, 18.

(7) S. R. C. 22 Jan. 1701, n. 3426-3575, 9. Vid. Cavalieri t. 1, dec. 59.

(8) Bauldry p. 1, c. 2, art. 1, n. 22.

nudæ præbendæ sint ad osculandum, sed vasculis inclusæ; et adhibendum sit linteum ad abstergendum, ne nauseam faciat.

Usus in his locis habet, ut dum reliquiæ osculandæ præbentur, dicatur: *Per merita et intercessionem sancti N. concedat tibi vel vobis Dominus salutem et pacem*; et ad venerationem reliquiæ s. crucis: *Per signum crucis de inimicis nostris libera nos Deus noster*: prior tamen formula omnibus reliquiis, etiam instrumentis Dominicæ passionis, applicari potest, dicendo ad reliquias s. crucis, ut in litanis sanctorum, *Per crucem et passionem suam concedat etc.*; ad coronam spineam *Per passionem suam*; ad reliquias præsepis Domini *Per nativitatem suam etc.* Reliquiæ deosculandæ præberi possunt a sacerdote sacris adhuc paramentis induto, expleta missa (1).

Quoad reverentiam reliquiis faciendam vid. tom. I, n. 200, et quoad reliquias altari includendas tom. I, n. 178.

195. In quibus processionibus reliquiæ (item statuæ) deferri possunt?

R. In processione cum ss. Sacramento non sunt deferendæ sanctorum reliquiæ, neque instrumenta passionis Domini (2). Sic Alph. de Berghes Archiep. Mechl. (3) prohibuit aliquas sanctorum venerandas reliquias aut imagines etiam B. M. V. una cum ipso ss. Sacramento circumferre aut circumferri permittere. Attamen Innocentius XI (4), permisit regularibus archidiocesis Mechl. "gestare in publicis processionibus" cum ss. Eucharistiæ Sacramento reliquias et imagines "sanctorum, hoc tamen servato, ut dictæ reliquiæ et imagines portentur in principio processionis inter prima lumina, ita ut inter ipsas et ss. Sacramentum sit rationalis et competens distantia." Et sic Humbertus a Precipiano Archiep. Mechl. (5) virtute præfati decreti Innocentii XI,

(1) S. R. C. 16 Mart. 1833, n. 4558-4707, 5.

(2) S. R. C. 23 Mart. 1593, n. 45, in supplemento, et 17 Jun. 1684, n. 2910-3059, 1.

(3) In dec. 29 Aug. 1674. Syn. Belg. tom. II, p. 370.

(4) 20 Maji 1682. Syn. Belg. tom. II, p. 381.

(5) In 2ª epistola past. 21 Jul. 1700. Syn. Belg. tom. II, p. 446.